

Sygn. akt II C 211/16

WYROK W IMIENIU RZECZYPOSPOLITEJ POLSKIEJ

Dnia 24 marca 2016 roku

Sąd Rejonowy dla Łodzi-Widzewa w Łodzi, II Wydział Cywilny

w składzie:

Przewodniczący: SSR A. B.

Protokolant: staż. P. O.

po rozpoznaniu w dniu 21 marca 2016 roku w Łodzi

na rozprawie

sprawy z powództwa Gminy Ł. – Administracji Zasobów Komunalnych Ł. w Ł.

przeciwko J. P. (1)

o zapłatę

na skutek sprzeciwu pozwanej J. P. (1) od nakazu zapłaty z dnia 6 marca 2013 roku wydanego w postępowaniu upominawczym w sprawie o sygnaturze akt II Nc 172/13

oddala powództwo.

Sygn. akt II C 211/16

UZASADNIENIE

Pozwem wniesionym w dniu 28 lutego 2013 roku, Gmina Ł. Administracja (...) Ł. (...) w Ł., reprezentowana przez pełnomocnika w osobie radcy prawnego, wystąpiła z powództwem przeciwko J. P. (2), E. P. i J. P. (2) o zasądzenie solidarnie kwoty 17.372,04 zł wraz z ustawowymi odsetkami od dnia wniesienia pozwu do dnia zapłaty. Powódka wniosła również o zasądzenie od pozwanych kosztów postępowania łącznie z kosztami zastępstwa procesowego według norm przepisanych.

W uzasadnieniu pozwu wskazała, iż pozwana J. P. (2) była najemcą lokalu mieszkalnego numer (...) położonego przy ul. (...) w Ł.. Wraz z nią przedmiotowy lokal zajmują pozwane E. i J. P. (2). Wobec nieregulowania przez pozwane należności z tytułu czynszu umowa najmu została wypowiedziana. Podniesiono, iż pozwane zajmują lokal bez tytułu prawnego. Powódka wskazała, iż dochodzi zapłaty kwoty 17.372,04 zł z tytułu zajmowania lokalu mieszkalnego bez tytułu prawnego, na którą składa się należność główna w wysokości 14.070,07 zł oraz odsetki w kwocie 3.301,97 zł za okres od dnia 10 czerwca 2009 roku do dnia 31 grudnia 2012 roku.

(pozew- k. 2-5, pełnomocnictwa k. 7-7 v)

W dniu 6 marca 2013 roku w niniejszej sprawie pod sygn. akt II Nc 172/13 został wydany nakaz zapłaty w postępowaniu upominawczym uwzględniający żądania pozwu w całości.

(nak az zapłaty k. 14)

Uchwałą Rady Miejskiej w Ł. numer (...) z dnia 16 maja 2013 roku, zmienionej uchwałą Rady Miejskiej w Ł. numer (...) z dnia 26 czerwca 2013 roku, z dniem 1 lipca 2013 roku utworzono jednostkę budżetową w postaci Administracji Zasobów Komunalnych Ł. w Ł. i nadano jej statut. Jednostka ta powstała między innymi z jednostki budżetowej w postaci Gminy Ł. Administracji (...) Ł. (...) w Ł..

(uchwała k. 20, uchwała k. 24-26)

W dniu 14 grudnia 2015 roku pozwana J. P. (1) (z domu P.) wniosła sprzeciw od nakazu zapłaty z dnia 6 marca 2013 roku wraz z wnioskiem o przywrócenie terminu do jego wniesienia. Wskazała, że nie ponosi odpowiedzialności za zadłużenie lokalu przy ul. (...) w Ł., ponieważ w okresie objętym żądaniem pozwu już w nim nie mieszkała. Od marca 2006 roku jest zameldowana i stale zamieszkuje w Ł. pod adresem ul. (...). Na uzasadnienie wniosku o przywrócenie terminu wskazała, że o sprawie dowiedziała się w dniu 7 grudnia 2015 roku z korespondencji od Komornika Sądowego.

(kserokopia aktu małżeństwa k. 30, sprzeciw od nakazu zapłaty k. 35-38, wniosek o przywrócenie terminu k. 31-32, kserokopia dowodu osobistego k. 34)

W odpowiedzi na sprzeciw od nakazu zapłaty z dnia 15 lutego 2016 roku pełnomocnik powoda wskazał, iż popiera powództwo w całości. Wniósł również o odrzucenie wniosku o przywrócenie terminu do złożenia sprzeciwu od nakazu zapłaty, ewentualnie o jego oddalenie. Podniósł, że zgodnie z art. 169 § 4 k.p.c. po upływie roku od uchybienia terminowi jego przywrócenie jest dopuszczalne tylko w wyjątkowych wypadkach, które w przedmiotowej sprawie nie zachodzą. Podniósł, iż przedłożone przez pozwaną potwierdzenie zameldowania pod innym adresem nie stanowi dowodu zamieszkiwania w lokalu innym niż ten, którego dotyczą dochodzone należności, a pozwana nie przedstawiła dowodów potwierdzających okoliczność opuszczenia lokalu mieszkalnego numer (...) położonego w Ł. przy ul. (...). Powód powołał się również na treść oświadczenia pozwanej J. P. (2) z dnia 27 lipca 2007 roku, z którego wynikało, że pozwana J. P. (1) zamieszkuje pod w/w adresem. Po tej dacie powodowi nigdy nie zgłoszono, że pozwana nie zamieszkuje w lokalu objętym żądaniem pozwu.

(odpowiedź na sprzeciw k. 49-50)

Postanowieniem z dnia 21 marca 2016 roku przywrócono pozwanej J. P. (1) termin do wniesienia sprzeciwu od nakazu zapłaty z dnia 6 marca 2013 roku.

(postanowienie k.65)

Do dnia zamknięcia rozprawy stanowiska stron nie uległy zmianie.

Sąd Rejonowy ustalił następujący stan faktyczny:

W dniu 3 lipca 1996 roku pomiędzy P. P. - najemcą i Gminą M. Ł. – wynajmującym, została zawarta umowa najmu lokalu mieszkalnego numer (...) położonego w Ł. przy ul. (...). Umowa została zawarta na czas nieoznaczony. Najemca był zobowiązany płacić czynsz i opłaty za media w wysokości w umowie określonej.

(kopia umowy najmu k. 12-12v)

Aneksiem z dnia 27 lipca 2007 roku do umowy z dnia 3 lipca 1996 roku, w miejsce dotychczasowego najemcy wstąpiła pozwana J. P. (2), która przejęła wszystkie zobowiązania i uprawnienia poprzedniego najemcy. Zgodnie z kartą lokalu, zamieszkiwać w nim miały trzy osoby: najemczyni J. P. (2) oraz jej dwie córki: J. P. (2) i E. P..

(kopia aneksu do umowy najmu – k. 11, karta lokalu k.13)

W dniu 15 kwietnia 2009 roku umowa najmu łącząca powoda i pozwaną J. P. (2) została wypowiedziana ze skutkiem na dzień 31 maja 2009 roku. Pismo to zostało odebrane przez J. P. (2).

(wypowiedzenie umowy najmu wraz z dowodem doręczenia k.10)

Wezwaniem do zapłaty z dnia 21 stycznia 2010 roku pozwane J. P. (2), E. P. i J. P. (2) zostały wezwane do zapłaty kwoty 11.298,69 zł z tytułu zaległości za bezumowne korzystanie z lokalu mieszkalnego numer (...) położonego w Ł. przy ul. (...). Pismo to zostało odebrane przez J. P. (2).

(wezwanie do zapłaty wraz z dowodem doręczenia k. 9)

Począwszy od 10 czerwca 2009 roku powódka naliczała odszkodowanie za zajmowanie lokalu bez tytułu prawnego. Zadłużenie z tego tytułu wyniosło łącznie 17.372,04 zł, w tym kwotę 14.070,07 zł z tytułu należności głównej za okres od 10 czerwca 2009 roku do 31 grudnia 2012 roku oraz kwotę 3.301,97 zł z tytułu odsetek za w/w okres.

(zestawienie zaległości k. 8)

Przed wytoczeniem powództwa powódka nie zleciła przeprowadzenia wywiadu środowiskowego celem ustalenia osób zamieszkujących w lokalu numer (...) położonym w Ł. przy ul. (...).

(bezsporne)

W dniu 6 marca 2013 roku w niniejszej sprawie pod sygn. akt II Nc 172/13 został wydany nakaz zapłaty w postępowaniu upominawczym uwzględniający żądania pozwu w całości. Nakaz zapłaty został doręczony pozwanej J. P. (1) na adres: Ł., ul. (...) w drodze awizo.

(nak az zapłaty k. 14, korespondencja dla pozwanej J. P. (1) w awizowanej kopercie k. 17)

Od dnia 21 marca 2006 roku pozwana J. P. (1) z domu P. jest zameldowana w lokalu numer (...) położonym w Ł. przy ul. (...). W kwietniu lub maju 2006 roku przeprowadziła się do tego lokalu na stałe. Było to mieszkanie jej babci, która potrzebowała pomocy. W późniejszym okresie czasu nigdy pozwana nie zamieszkała już w spornym lokalu. Wyprowadzając się z mieszkania numer (...) położonego w Ł. przy ul. (...) pozwana zabrała swoje ubrania, kosmetyki i inne rzeczy osobiste, zabrała również należące do niej meble: komodę i biurko oraz telewizor. Pozwana mieszka w lokalu przy ul. (...) do chwili obecnej.

(kserokopia dowodu osobistego k.33, zeznania pozwanej k.64, zeznania świadka E. P. k. 64, zeznania świadka J. P. (2) k. 63)

Pozwana J. P. (1) próbowała dokonać w Administracji zgłoszenia faktu trwałego opuszczenia przez nią lokalu mieszkalnego numer (...) położonego w Ł. przy ul. (...), ale poinformowano ją, że nie jest to możliwe, gdyż nie jest głównym najemcą lokalu. Takie oświadczenie mógł złożyć jedynie główny najemca lokalu. Pozwana udostępniła swojej matce J. P. (2) swój dowód osobisty celem dokonania zgłoszenia w powodowej Administracji Zasobów Komunalnych, że nie mieszka już pod adresem ul. (...) w Ł.. Jej matka J. P. (2) dokonała takiego zgłoszenia w okresie poprzedzającym wytoczenie powództwa w przedmiotowej sprawie.

(zeznania pozwanej k.64, zeznania świadka E. P. k. 64, zeznania świadka J. P. (2) k. 63)

O wydaniu przeciwko niej nakazu zapłaty i wszczęciu postępowania egzekucyjnego pozwana J. P. (1) dowiedziała się w dniu 7 grudnia 2015 roku z korespondencji od Komornika Sądowego przy Sądzie Rejonowym dla Łodzi – Widzewa w Łodzi M. J. w postaci m.in. zawiadomienia o wszczęciu egzekucji oraz zajęcia wierzytelności. W dniu 14 grudnia 2015 roku przejrzała ona w czytelni akta przedmiotowej sprawy.

(zeznania pozwanej J. P. (1) k. 64-65, kserokopia koperty k. 42, wydruk ze strony Poczty Polskiej dotyczący śledzenia przesyłek k. 43 , zamówienie akt do czytelni k. 29)

Poczynione ustalenia faktyczne Sąd oparł na powołanych dokumentach i ich kserokopiach załączonych do akt sprawy, których prawdziwość nie została zakwestionowana przez strony oraz na podstawie zeznań pozwanej i zeznań świadków J. i E. P.. Zeznania te zostały uznane przez Sąd za w pełni wiarygodne, gdyż wzajemnie się potwierdzały i uzupełniały, nie tylko co za ich zasadniczych elementów, ale również szczegółów.

Ustalen stan faktycznego na podstawie kserokopii dokumentów dokonano na podstawie przepisu art. 308 k.p.c.

Ostatecznie ustalając datę, w której pozwana wprowadziła się z lokalu, którego pozew dotyczy, Sąd oparł się na jej zeznaniach oraz zeznaniach przesłuchanych w sprawie świadków, gdyż precyzyjnie wynikały z nich okoliczności w jakich nastąpiło to zdarzenie, a ponadto fakt ten korelował z okolicznością zameldowania się przez pozwaną w mieszkaniu jej babci położonym w Ł. przy ul. (...), co zostało bezspornie ustalone w oparciu o kserokopię dowodu osobistego pozwanej.

Dokonując ustaleń stanu faktycznego w przedmiotowej sprawie Sąd pominął przedłożone przez pozwanego zaświadczenie zawierające informacje o osobach zamieszkujących w lokalu położonym w Ł. przy ul. (...), gdyż nie jest to oświadczenie skierowane do powoda, a co więcej opatrzone jest datą 27 lipca 2007 roku, a więc datą dużo wcześniejszą niż okres objęty żądaniem pozwu w przedmiotowej sprawie.

Sąd Rejonowy zważył, co następuje:

Odnosząc się w pierwszej kolejności do kwestii formalnych, należy przytoczyć treść przepisu art. 167 i 168 k.p.c., stosownie do których czynność procesowa podjęta przez stronę po upływie terminu jest bezskuteczna. Jeżeli jednak strona nie dokonała czynności w terminie bez swojej winy, sąd na jej wniosek postanowi przywrócenie terminu (art. 168 § 1 k.p.c.). Jak natomiast wynika z treści art. 169 k.p.c. pismo z wnioskiem o przywrócenie terminu wnosi się do sądu, w którym czynność miała być dokonana, w ciągu tygodnia od czasu ustania przyczyny uchybienia terminu. W piśmie tym należy uprawdopodobnić okoliczności uzasadniające wniosek, a równocześnie z wnioskiem strona powinna dokonać czynności procesowej. Po upływie roku od uchybionego terminu, jego przywrócenie jest dopuszczalne tylko w wypadkach wyjątkowych.

W niniejszej sprawie zostało dowiedzione, że odpis nakazu zapłaty z dnia 6 marca 2013 roku nie został pozwanej J. P. (1) skutecznie doręczony, gdyż korespondencję dla niej przesłano na adres, pod którym nie zamieszkiwała. Korespondencja dla niej skierowana na adres lokalu numer (...) przy ulicy (...) w Ł. została awizowana i uznana doręczoną z dniem 28 marca 2013 roku (k. 17).

Ze zgromadzonego materiału dowodowego wynika, że w dacie wniesienia pozwu (28 lutego 2013 roku) a także później pozwana nie zamieszkiwała pod adresem wskazanym w pozwie.

Jak wynika z ustalonego przez Sąd stanu faktycznego, dopiero w dniu 7 grudnia 2015 roku pozwana dowiedziała się o wytoczeniu przeciwko niej powództwa w przedmiotowej sprawie i wszczęciu przez Komornika Sądowego M. J. postępowania egzekucyjnego w oparciu o nakaz zapłaty z dnia 6 marca 2013 roku. W dniu 14 grudnia 2015 roku zapoznała się z aktami sprawy, w tym pozwem, załącznikami oraz nakazem zapłaty. Należy więc przyjąć, że jej spełniający wszystkie wymogi formalne wniosek o przywrócenie terminu do złożenia sprzeciwu od nakazu zapłaty został wniesiony w terminie wynikającym z treści przepisu art. 169 § 1 k.p.c.

Mając na uwadze powyższe, treść powołanych powyżej przepisów (zwłaszcza treść przepisu art. 169 § 4 k.p.c.), znaczny upływ czasu pomiędzy uchybieniem przez pozwaną terminowi do złożenia sprzeciwu od nakazu zapłaty z dnia 6 marca 2013 roku a jego złożeniem, a także fakt, iż w ocenie Sądu niewątpliwie zachodzą w przedmiotowej sprawie okoliczności wyjątkowe, Sąd przewrócił pozwanej termin do wniesienia sprzeciwu od nakazu zapłaty z dnia 6 marca 2013 roku wydanego w przedmiotowej sprawie.

W rozpoznawanej sprawie strona powodowa dochodziła między innymi od pozwanej J. P. (1) zapłaty kwoty 17.372,04 zł z tytułu zajmowania lokalu mieszkalnego bez tytułu prawnego, na którą składa się należność główna w wysokości 14.070,07 zł oraz odsetki w kwocie 3.301,97 zł za okres od dnia 10 czerwca 2009 roku do dnia 31 grudnia 2012 roku.

W tym miejscu zaznaczyć należy nadto, że w sprzeciwie od nakazu zapłaty pozwana kwestionowała wyłącznie fakt zamieszkiwania w lokalu, którego pozew dotyczy. Pozwana nie podnosiła innych okoliczności przeciwko twierdzeniom pozwu, także w swoich zeznaniach. W tej sytuacji brak było podstaw, aby inne twierdzenia przytoczone w pozwie uznać za sporne między stronami, oraz prowadzić co do nich postępowanie dowodowe. (por. wyrok Sądu Apelacyjnego w Krakowie z dnia 12 stycznia 2011 roku, w sprawie o sygn. akt I ACa 1158/10, opubl. L.)

Przechodząc do oceny merytorycznej powództwa, stwierdzić należy, że podlegało ono oddaleniu w całości.

Zgodnie z art. 18 ust. 1 ustawy z dnia 21 czerwca 2001 roku „o ochronie praw lokatorów, mieszkaniowym zasobie gminy i o zmianie Kodeksu cywilnego” (Dz.U. z 2005r., Nr 31, poz. 266), osoby zajmujące lokal bez tytułu prawnego są obowiązane do dnia opróżnienia lokalu co miesiąc uiszczać odszkodowanie. Odszkodowanie, o którym mowa w ust. 1, odpowiada wysokości czynszu, jaki właściciel mógłby otrzymać z tytułu najmu lokalu. Jeżeli odszkodowanie nie pokrywa poniesionych strat, właściciel może żądać od osoby, o której mowa w ust. 1, odszkodowania uzupełniającego (art. 18 ust. 2). Osoby uprawnione do lokalu zamiennego lub socjalnego, opłacają odszkodowanie w wysokości czynszu albo innych opłat za używanie lokalu, jakie byłyby obowiązane opłacać, gdyby stosunek prawny nie wygasł (art. 18 ust. 3).

Jak wynika z art. 18 ust. 1 chwilą, do której na osobie zajmującej lokal bez tytułu prawnego spoczywa obowiązek uiszczenia odszkodowania jest chwila opróżnienia lokalu. Opróżnienie lokalu to moment, w jakim osoba ta opuści lokal wraz ze wszystkimi swoimi rzeczami oraz nie będzie już posiadała kluczy do lokalu, umożliwiających jej zajmowanie i korzystanie z tego lokalu.

Nie był sporny między stronami fakt braku tytułu prawnego pozwanej J. P. (1) do lokalu mieszkalnego nr (...) przy ul. (...) w Ł. w okresie, którego pozew dotyczy. Pozwana zamieszkiwała w przedmiotowym lokalu na podstawie zawartej przez powoda z jej matką J. P. (1) umowy najmu.

Dla ustalenia miejsca zamieszkania, zgodnie z art. 25 k.c., nie jest konieczne badanie zameldowania, lecz zamiar stałego pobytu. Zameldowanie jest aktem administracyjnym, który potwierdza okoliczność stałego zamieszkania w danej miejscowości i ułatwia ustalenie, ale nie przesądza o miejscu zamieszkania. Z zameldowaniem nie jest więc związane domniemanie, że określa ono miejsce zamieszkania (NSA w W. z dnia 14 grudnia 2005 r., I (...) 212/05, Lex nr 195823; orz. SN z dnia 3 maja 1973 r., I CZ 48/73, Lex nr 7250; orz. SN z dnia 26 marca 1973 r., I CZ 38/73, Lex nr 7234).

Na gruncie prawa cywilnego miejsce zamieszkania zostało powiązane z całym obszarem określonej miejscowości, bez dalszego uszczegółowienia co do dzielnicy, ulicy, budynku, a wreszcie konkretnego lokalu (por. wyr. SN z 13.2.1976 r., I CR 930/75, OSN 1977, Nr 1, poz. 5 i wyr. SN z 7.6.1983 r., II UR 4/83, OSP 1984, Nr 12, poz. 265). Ta cecha odróżnia cywilistyczne ujęcie miejsca zamieszkania od potocznego rozumienia tego pojęcia, utożsamianego - niesłusznie a nagminnie - z adresem zameldowania (na pobyt stały lub czasowy) osoby fizycznej. Różnica wynika z odmienności celów, których realizacji ma służyć kategoria miejsca zamieszkania w prawie cywilnym oraz administracyjny obowiązek meldunkowy stworzony przede wszystkim dla potrzeb ewidencjonowania ludności.

Życie każdego człowieka, prowadzona przez niego działalność oraz kształtujące jego sytuację prawną zdarzenia mogą być związane z różnymi, zmieniającymi się w czasie, punktami przestrzeni. W tym kontekście istotne znaczenie ma zwłaszcza miejsce, w którym człowiek funkcjonuje w sposób trwały, a nie tylko czasowy czy też wręcz okazjonalny. Miejsce stabilnego ześrodkowania funkcji życiowych człowieka określić można generalnie jako jego miejsce zamieszkania.

(tak E. G. w Kodeks cywilny. Komentarz, opubl. w L.).

Tak rozumiane miejsce zamieszkania nadaje się do wykorzystania przy ustaleniu miejsca zamieszkania pod określonym adresem tj. przebywanie w określonym lokalu, który to lokal ma stanowić centrum życia określonej osoby (tak Sąd Najwyższy w uzasadnieniu uchwały z dnia 22 czerwca 1988 roku, w sprawie o sygn. akt III CZP 18/88, opubl. L.).

W przedmiotowej sprawie pozwana podnosiła, iż w okresie objętym żądaniem pozwu nie mieszkała w lokalu numer (...) przy ul. (...) w Ł.. Twierdzenia pozwanej znajdują potwierdzenie w zgromadzonym materiale dowodowym. Jak ustalono, J. P. (1) opuściła w/w lokal mieszkalny na przełomie kwietnia i maja 2006 roku, kiedy to wprowadziła się do lokalu mieszkalnego swojej babci położonego w Ł. przy ul. (...), a więc jeszcze przed wypowiedzeniem przez powódkę umowy najmu.

Opuszczając lokal numer (...) położony w Ł. przy ul. (...) pozwana zabrała z niego swoje ubrania, kosmetyki i inne rzeczy osobiste, zabrała również należące do niej meble: komodę i biurko oraz telewizor. Jeszcze przed opuszczeniem na stałe lokalu wymeldowała się z niego i w dniu 21 marca 2006 roku zameldowała się w lokalu numer (...) położonym w Ł. przy ul. (...).

Pozwana, po trwałym opuszczeniu w/w lokalu próbowała dokonać zgłoszenia tego faktu w Administracji powoda, jednak bezskutecznie. Pracownik powoda poinformował ją, że nie jest głównym najemcą lokalu i oświadczenie dotyczące trwałego opuszczenia lokalu może złożyć jedynie główny najemca lokalu. Pozwana udostępniła więc matce - J. P. (2) dowód osobisty celem dokonania zgłoszenia w Administracji Zasobów Komunalnych, że nie mieszka już pod adresem ul. (...) w Ł.. Jej matka J. P. (2) dokonała takiego zgłoszenia w okresie poprzedzającym wytoczenie powództwa w przedmiotowej sprawie. Oceny Sądu w tym zakresie nie może zmienić treść dokumentu zatytułowanego „oświadczenie” wypełnionego i podpisanego przez J. P. (2) w dniu 27 lipca 2007 roku, gdyż nie dotyczy on okresu objętego żądaniem pozwu.

Powód w przedmiotowej sprawie nie poczynił żadnych starań aby ustalić przed wytoczeniem powództwa kto faktycznie zamieszkuje w lokalu numer (...) położonym w Ł. przy ul. (...). W szczególności nie zlecono przeprowadzenia wywiadu środowiskowego celem ustalenia kręgu osób zamieszkujących w w/w lokalu, ani nie podjęto prób ustalenia w odpowiednich rejestrach, do których pozwany miał dostęp, faktu zameldowania w lokalu określonej liczby osób. Co prawda, zameldowanie jest kategorią prawa administracyjnego i nie przesądza o miejscu zamieszkania w rozumieniu prawa cywilnego. Jednak wymeldowanie spod oznaczonego adresu może stanowić uzewnętrznienie zamiaru opuszczenia lokalu i być dla właściciela lokalu informacją o takim zamiarze lokatora lub byłego lokatora. Pozwana J. P. (2) dopełniła tych formalności w marcu 2006 roku, a więc jeszcze przed trwałym opuszczeniem spornego lokalu.

Finalnie podkreślić należy i ten fakt, że udowodnienie okoliczności, iż pozwana pomimo zameldowania w lokalu położonym w Ł. przy ul. (...), nadal zajmowała lokal mieszkalny będący przedmiotem powództwa, stosownie do reguły rozkładu ciężaru dowodowego wyrażonej w art. 6 k.c., spoczywało na powódcie. Jednak powodowa Gmina obowiązkowi temu nie sprostала. Przeciwnie, to pozwana udowodniła, że w kwietniu/maju 2006 roku zmieniła swoje miejsce zamieszkania. Pozwana nadto na długo przed wniesieniem powództwa zameldowała się w lokalu przy ul. (...), powódka mogła zatem łatwo ustalić, czy pozwana nadal jest w lokalu przy ul. (...) zameldowana, a w następnym ustalić jej miejsca zamieszkania (choćby kierując do pozwanej wezwanie o udzielenie stosownych informacji), oraz dokonać weryfikacji swojego stanowiska w zakresie kierowanego do pozwanej roszczenia.

Mając na uwadze powyższe, powództwo podlegało oddaleniu.